

ANNE K. JOY

IARNA.
Alege-mă pe mine!

Seria *Anotimpuri*:

Iarna. Alege-mă pe mine!
Primăvara. Cucerește și dezrobește
Vara. O decizie nesăbuită
Toamna. Păcate de neuitat

EDITURA OLGA

Ploiești, 2020

CAPITOLUL 1

Daniel

Ploiești, România, 2020

— Plec.

Doamna Matilda stătea în pragul ușii. Eram prea ocupat cu documentul pe care-l citeam pentru a-mi ridica privirea din monitorul puternic luminat. Dintr-o fărâmă de respect, m-am limitat la a flutura mâna dreaptă în semn că se putea retrage.

— Nu, domnule Revega, abia am auzit-o vorbind. Plec definitiv.

În primele câteva secunde nu am realizat gravitatea vorbelor ei. Abia apoi, consternat de decizia femeii, mi-am îndreptat spatele și am ațintit-o cu o privire ca de gheață.

— Poftim?

Am surprins-o înghițind în sec.

— Plec.

— Este a treia oară când o spuneți, doamnă Matilda. Și a treia oară când nici nu vreau să concep una ca asta. Nu puteți pleca pur și simplu.

— De ce nu? m-a înfruntat ea. De mai bine de o lună vă spun că vreau să mă retrag și să mă dedic familiei mele.

Furios, am închis laptopul și m-am ridicat în picioare.

— Și cu familia mea cum rămâne?

— Mă iertați, domnule avocat, însă asta vă privește. De luni bune vă spun că fiica mea a rămas însărcinată și că intenționez să o ajut să-și crească fetița.

Eram năucit. Nu-mi aminteam nimic. Poate că spusese. Doamna Matilda vorbea mult, ca oricare altă femeie, iar eu, ca oricare alt bărbat, mă prefăceam că eram atent.

— Cred că o puteți face în timpul liber. Nu-mi amintesc nici să-mi fi pomenit de sarcina nurorii...

— Fiicei, m-a corectat imediat.

Mi-am rotit privirea. Nu puneam preț pe așa ceva. Detaliile din viața de zi cu zi mi se păreau de prisos. Eram atent doar la cele care mă ajutau să câștig cazurile în care eram angajat.

— ...sau că vreți să renunțați la slujbă.

Doamna Matilda a făcut câțiva pași în față, iar astfel a intrat în biroul meu. A oftat ușor.

— Faptul că nu ați fost atent, nu mă face pe mine vinovată. Consider că v-am acordat timpul necesar pentru a angaja o nouă dădacă.

— Nu am găsit-o, i-am tăiat repede vorba.

Subtil îi subliniam că nu ne putea abandona pe mine și pe fiica mea. Eram prea ocupat ca să am grijă de Julieta. Plecam dimineața și mă întorceam noaptea. Fetița avea nevoie de cineva care să o ducă la grădiniță, să o aducă acasă, să o scoată la plimbare, să se joace cu ea, să-i pună masa, să... să facă tot ceea ce ar face o mamă pentru pruncul ei. Julieta nu a fost într-atât de norocoasă încât să-și aibă mama aproape, iar asta m-a împins să îi angajez o bună.

— Nu mă privește, domnule Revega. Chiar nu pot să mai stau aici, oricât de mult mă doare să o abandonez pe micuță. În plus, cred că are nevoie de o persoană mai tânără

decât mine. A ajuns la vârsta la care are mai multă energie ca niciodată și simte lipsa m...

Ridicasem mâna din nou și din fericire reușisem să o opresc la timp, chiar înainte să pronunțe cuvântul „mamă”. Nu doream să-l aud. Nu acum. Nu cu glas tare.

Am tăcut, doar ne-am privit pentru câteva zeci de secunde.

— Julieta nu duce lipsa nimănui. Dacă ar fi fost așa, mi-ar fi spus singură.

Doamna Matilda a ridicat cu ironie un colț al buzelor. Mi-am încleștat maxilarul. Mă simțeam prins într-un colț întunecat al minții mele. De fapt, mă mișteam singur. Fetița avea nevoie disperată de prezența unei mame, doar că mă încăpățânam să nu rostesc cu glas tare așa ceva.

— Julieta nu obișnuiește să vorbească, domnule avocat. Știți la fel de bine ca și mine de ce refuză să o facă. E timpul să o ajutați. Până acum a fost înțeleasă și acceptată la grădiniță, însă la școală nu va putea trece de primul an dacă o s-o țină tot așa.

Deși era doar o mână de om, Julieta își pierduse încrederea în sine, chiar înainte de a o avea. Asta o condusese la tăcere. Rareori îndrăzneam să scoată câte un cuvânt. Aș fi putut să o duc la doctori, să fac ceva pentru a o împinge să se comporte ca un copil de cinci ani, dar mereu știusem că singura ei problemă era aceea că nu-și dorea să se exprime și totodată dorința de a se răzbuna pe ea și pe cei din jur. O înțelegeam mai bine decât oricine altcineva, iar asta din simplul motiv că aș fi reacționat la fel fără să clipesc.

— Fiica mea este perfectă! am înfruntat-o, dând ocol biroului.

M-am apropiat până am ajuns la un pas distanță de doamna Matilda.

— Pentru nici măcar o clipă nu am îndrăznit să gândesc altceva despre Julieta, domnule Revega. Este un copil isteț, dar suferă mai mult decât vă puteți imagina. Ar trebui să-i acordați mai multă atenție, să-i oferiți dragostea și timpul dumneavoastră. Nici nu aveți idee de câte ori v-a așteptat seara să vă întoarceți acasă, plângând. M-am prefăcut că nu o văd și m-am rezumat la a o strânge în brațe. A fost tot ce am putut să fac.

Respirația mi s-a oprit pentru câteva secunde. Era limpede că avea dreptate.

Și-a strecurat mâna dreaptă în poșetă și a scos un cartonaș pe care mi l-a întins. Surprins, l-am luat în mână fără să-l privesc.

— Are nevoie de un loc de muncă. Nu știu cât este de pricepută în a avea grijă de copii, dar mi se pare de treabă. Dacă nu găsiți pe cineva mai bun, cred că ați putea să-i dați o șansă, domnule avocat.

Au urmat alte câteva clipe de tăcere și un schimb de priviri. Am înțeles că era vremea să o las să plece.

— Să aveți o seară frumoasă, doamnă Matilda!

Și-a aplecat ușor capul, salutându-mă în semn de rămas bun, apoi a plecat. Am rămas singur, cu un copil dormind la etaj și un cartonaș în mână. După ce am tras adânc aer în piept, m-am întors la biroul meu. M-am așezat pe scaunul din piele și am studiat bucata de hârtie pe care era scris cu un pix:

Aida Serdenciuc

Un rând mai jos se afla notat un număr de telefon.

Nu știam cine era persoana respectivă. Nu o auzisem vreodată pe doamna Matilda să-i rostească numele. Obosit și

frustrat, mi-am mușcat buza inferioară, am îndoit biletul gros și l-am aruncat într-un sertar al biroului. Desigur că nu intenționez să o contactez. Puteam să mă descurc să găsesc o bonă și fără ajutorul doamnei Matilda. Mi-am deschis laptopul și am început să pun anunțuri de angajare. Când am finalizat treaba, mândru mi-am spus:

— Până mâine la prânz o să am câteva zeci de cereri de angajare.

Târziu în noapte mi-am luat un pahar plin cu vin roșu și am urcat la etaj. Mai întâi am verificat-o pe Julieta. Dormea profund, nestingherită de răcoarea nopții și de faptul că era dezvelită. Am lăsat paharul pe măsuta cu piesele de puzzle și m-am întors să o învelesc. Fără să respir am privit-o cu blândețe. În ochii mei, Julieta depășea perfecțiunea. Cu tenul alb ca omătul, ochii albaștri ca cerul senin, părul blond și mintea ascuțită, fetița îmi dădea un motiv ca să mă trezesc în fiecare dimineață.

Am făcut un pas în spate, mi-am luat paharul cu vin și am ieșit. M-am retras în liniștea surdă a dormitorului meu. Deși era cald, singurătatea ce mă înconjură de la plecarea Lidiei, mama Julietei, mă făcea să-mi fie în permanență frig. Și cu toate acestea, nu tânjeam după căldura unei alte femei. Îmi era bine așa, veșnic ocupat cu munca mea.

*

* *

După patru ore de somn, am hotărât că e timpul să mă ridic de pe pat. Am făcut repede un duș, am îmbrăcat haine curate, apoi am coborât la parter. În frigider am găsit un aluat destul de lichid într-un castron. Mi-am amintit de doamna Matilda și de faptul că obișnuia să-i prepare Julietei

clătite. Cu siguranță mi-l pregătise înainte de a pleca, asigurându-se că nu aveau să-i lipsească a doua zi fetiței.

În vreme ce clătitele se coceau în tigaie, totodată verificam e-mailurile primite. Abia veniseră câteva de la clienții mei. Nimic important sau urgent de analizat. Însă nu era nici măcar un CV din partea unei potențiale angajate.

— Poate este prea dimineață, am mormăit eu.

Ofeream un salariu considerabil pentru ceea ce doream să primesc în schimb. Eram convins că nu erau multe dădace în țară care să lucreze pentru o asemenea sumă. Cu atât mai mult, nu înțelegeam de ce nu erau persoane dornice.

Am pus mâna pe telefon și am apelat-o pe sora mea, Silvia. Nu a întârziat să-mi răspundă.

— Bună dimineața, Silvia!

— Bună dimineața!

După cum obișnuia, sora mea îmi răspunsese pe un ton vioi. Nu înțelegeam cum putea să fie binedispusă indiferent de zi, oră sau context. Ea era sora cu zâmbetul pe buze, eu fratele morocănos și buzele strânse într-o linie subțire. Mă transformasem în lupul cel rău și nesuferit din poveste.

Mi-am dres glasul.

— Ai idee de ce te-am sunat?

— Hmm... Pentru că ai nevoie de mine, asta mi-e clar. Nu mă cauți prea des, dar știu că atunci când o faci, e pentru că nu ai avut la cine altcineva să apelezi ca să te ajute. Deci... ce ai pățit?

Cuvintele ei mi-au picat ca un bolovan în stomac.

— Nu e tocmai așa. Nu sunt doar pe interes, Silvia.

A izbucnit în râs.

— Treci peste detalii, Daniel, te rog!

Mi-am aruncat fugitiv privirea spre ușa de la bucătărie și am zărit-o pe Julieta. Rămăsese acolo, îmbrăcată în pijamalele cu pinguini.

— Am nevoie de ajutorul tău în această după-amiază.

— Ai văzut că am avut dreptate? mi-a aruncat-o repede.

— Nu am cu cine să o las pe Julieta.

— Parcă era cineva care se ocupa de fetiță.

Nu aveam cea mai bună relație cu sora mea, motiv pentru care nu-mi cunoștea viața în detaliu. Nu eram certați, doar... reci unul față de celălalt. În fapt, eu mă răcisem față de toți cei din jurul meu, inclusiv de Julieta, asta odată cu plecarea Lidiei. Era un mod de a mă proteja. Dacă nu mă implicam emoțional și fizic, era imposibil să mă simt vreodată abandonat de cei pe care ar fi trebuit să-i iubesc, să-i văd constant.

— A demisionat, i-am replicat scurt.

În aer a apărut deodată un miros ciudat.

La celălalt capăt al firului am auzit-o pe Silvia cum a oftat.

— Fie. Ce vrei să fac?

Mirosul devenea mai puternic.

— Să o iei de la grădiniță și să stai cu ea până mă întorc. Doar astăzi, promit!

— Sigur? Nu că m-ar deranja, dar...

— Am pus câteva anunțuri. Te asigur că până diseară o să găsec persoana potrivită.

Câteva secunde am ascultat tăcerea dintre noi.

— Bine. Te pot ajuta toată săptămâna dacă dorești. Sunt liberă și nu am nimic mai bun de făcut.

Nici că puteam să aud o veste mai bună.

— Excelent! am exclamat plin de mulțumire.

Aerul devenise greu, iar bucătăria ușor în... ceață.

— La dracu! am zis deodată.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat sora mea pe un ton ce-i trăda îngrijorarea.

— Trebuie să închid. Ne auzim mai târziu.

I-am închis telefonul în nas, apoi m-am grăbit să iau tigaia de pe plita electrică. Clătita devenise neagră și scotea un fum pe măsură. Uitasem complet de ea. Cu o stângăcie crasă din partea mea și fără să gândesc la rece, am aruncat-o imediat în coșul pentru gunoi.

Am respirat profund de câteva ori în încercarea de a mă calma. Începusem prost ziua. Foarte prost.

— Cel puțin am reușit să pregătesc trei înainte, am mormăit mai mult pentru mine.

Am luat platoul cu clătite de alături. Doream să i le servesc Julietei. Fetița se așezase la masă și mă privea zâmbind.

— Nu este amuzant deloc, domnișoară! Cineva trebuie să facă ordine și să aerisească înainte să mă fac de râs printre vecini.

Nu-mi păsa de ei, doar îmi doream să o fac să zâmbească mai mult. Și reușisem.

Cât timp a mâncat nu am plecat de lângă ea. Am privit-o așa cum nu o mai făcusem de pe vremea când era bebeluș. Și asta pentru că în sfârșit îi acordam mai mult de câteva minute să le petrecem împreună.

Când a terminat de luat micul dejun, mi-am privit ceasul de la mână. Am făcut o grimasă.

— S-a făcut târziu, scumpo. Trebuie să ne pregătim și să mergi la grădiniță.

Brusc, strălucirea din privire i s-a năruit. Mă simțeam vinovat, însă trebuia să muncesc. Aveam două procese de susținut în cursul zilei, în orașe diferite.

În ciuda faptului că i-a displăcut că urma să ne despărțim, Julieta s-a arătat înțelegătoare. S-a pregătit singură pentru grădiniță și ne-am întâlnit la parter în mai puțin de un sfert de oră.

Tot drumul mi s-a părut ciudat. De fapt, întreaga dimineață. Era bizar să o am pe Julieta în jurul meu. Și pe cât de ciudat, pe atât de plăcut.

Am condus-o până în clasă, asta după ce am aflat că trebuia să-i las geaca în dulăpiorul ei și să o ajut să-și încălze papucii de interior. Eram consternat. Și spre rușinea mea, niciodată nu o mai adusesem la grădiniță. Doar mă ocupasem să o înscriu, apoi îi predasem toate atribuțiile doamnei Matilda. În mai puțin de două ore petrecute cu Julieta, avusesem ocazia să îmi creionez în minte că eșuasem în calitate de părinte. Partea proastă consta în faptul că nu urma să mă schimb. Trebuia să continui să muncesc și să găsec urgent o dădacă pentru fetiță.

În drum spre tribunal am profitat de un minut pierdut la semafor și i-am scris surorii mele:

*„Am lăsat-o la grădiniță. Trebuie să o iei după ora 16.
Îți scriu mai jos adresa. Îți mulțumesc și te asigur că o să-ți plătesc
orele de lucru!”*

Mă apăsa că fusese nevoie să apelez la ajutorul Silviei, însă nu avusesem de ales. Îmi era imposibil să mă întorc devreme în oraș.

Două minute mai târziu am primit răspunsul surorii mele. Am așteptat să ajung la următorul semafor care să arate culoarea roșu pentru a putea să-l citesc:

*„Încă mai sper că într-o zi o să încetezi să te comporti ca un nemernic.
Julietta este nepoata mea.
Mă bucur că urmează să o revăd. În consecință, nu te deranja să faci
vreun transfer de bani.
Semnat, sora ta.”*

Reușisem să o calc pe nervi.

— La naiba!

Îmi rămânea să sper că în curând o să găsesc angajata perfectă pentru postul de bonă. Și cu cât timpul trecea, cu atât creștea grija mea. Nici când am ajuns în parcare tribunalului nu primisem vreun e-mail. Pentru o secundă mi-am reamintit de biletul doamnei Matilda. Am clătinat din cap. Refuzam să apelez la recomandarea femeii. Trebuia să mă descurc singur.

CAPITOLUL 2

Era trecut de ora douăzeci și unu și treizeci de minute când am parcat mașina în garajul subteran. Am pășit în casă cu gândul că Julieta trebuia să doarmă de cel puțin o jumătate de oră. Nici astăzi, ca în multe alte seri, nu apucasem să-i urez noapte bună sau somn ușor.

— În sfârșit!

Glasul era al Silviei. S-a desprins de peretele de care mă aștepta lipită, apoi și-a lovit șoldurile înguste cu palmele.

— Credeam că ai uitat de noi.

Nu o mai văzusem de câteva luni. Mi se părea că își schimbase culoarea părului. Era un șaten deschis de această dată. Îi scotea în evidență ochii verzi.

— Doar am lucrat până târziu, Silvia.

— Este aproape ora douăzeci și două!

Mă certa sau doar își vărsa frustrarea?

— Am venit și mai târziu, i-am întors vorba pe un ton sec.

— Ai un copil, Daniel. Nu ți se pare că ar fi cazul să te gândești mai mult la Julieta? În curând o să ajungă la majorat. Ghici ce?! O să spună că nu și-a cunoscut tatăl, deși au locuit optsprezece ani sub același acoperiș.

— Mai sunt cel puțin doisprezece ani până atunci.

Silvia a făcut o grimasă.

— Și o mie de-ar fi, tot nu s-ar schimba deznodământul relației voastre. O dezamăgești și asta o distanțează de tine tot mai mult. Când o să te trezești la

realitate și o să conștientizezi că munca și banii nu sunt totul, atunci o să te ignore ea pe tine.

Discuția mă dezgusta. Nu doream să o continui. Spre bucuria mea, nici Silvia, căci după o scurtă pauză mi-a spus:

— În fine. Am pregătit o salată și cartofi prăjiți. Înainte îți plăceau. M-am gândit că ai vrea să mănânci ceva înainte să adormi.

De îndată ce a început să pășească spre bucătărie, eu am urmat-o tăcut.

— Ia loc, te rog, mi-a cerut cu blândețe.

Din nou am ales să-i fac pe plac fără să scot vreun sunet. Am privit-o cum mi-a așezat cina pe masă.

— Ai găsit o nouă bonă pentru Julieta?

— Nu. Ciudat, dar n-am primit nici măcar un e-mail în privința asta. Mă gândesc să mai adaug o sumă la salariul oferit.

Silvia a pus câteva felii de pâine prăjită pe o farfurie, apoi m-a privit intens.

— Nu e cazul.

Mi-am arcurit o sprânceană.

— Nu? am întrebat-o.

— Nu. Ți-am citit anunțul și nu sunt surprinsă că nu vine nimeni, Daniel. Acolo, tu nu cauți dădacă, ci sclavă.

— N-am notat acest...

— Nici nu trebuia, mi-a aruncat repede replica. Ai scris că trebuie să petreacă cel puțin paisprezece ore aici. Știi ce înseamnă asta?

Am privit-o surprins și am ridicat din umeri.

— Simplu. Din douăzeci și patru de ore îi mai rămân doar zece. Cu puțin noroc, alte două le petrece pe drumul dintre casa ei și a ta. Practic, persoana respectivă se trezește, vine în grabă aici, are grijă de Julieta și de casă în

următoarele paisprezece ore, apoi fugi acasă ca să doarmă, iar a doua zi o ia de la capăt.

— Și ce e rău în asta?

După ce și-a eliberat mâinile, sora mea s-a lovit ușor cu palma peste frunte.

— Dumnezeu! Tu chiar nu pricepi că îi furi viața? Nici timp să respire pentru ea nu va mai avea. Va respira doar pentru nevoile tale. Ca să nu mai menționez de studiile, calitățile și aptitudinile pe care i le-ai cerut, de lista de activități pe care să le desfășoare cu Julieta și multe altele. Doar o nebună ar aplica pentru slujba aceasta, Daniel.

— Nu-mi pot lăsa copilul pe mâna oricui. Prefer să plătesc mai mult, dar să...

— Oh! Nu e vorba despre bani, ci de faptul că fiecare persoană are nevoie de propriul timp și spațiu. Iar tu fix pe astea i le răpești. Practic, cauți o sclavă sau pe cineva pe care să o pedepsești pentru păcatele Lidiei, o femeie pe care să o forțezi să joace rolul de mamă.

— Nu o pomeni! Julieta ar putea să te audă.

— Și ce? Este mama ei.

De când Lidia ne abandonase, niciodată nu luasem în calcul să evit să-i pronunț numele în preajma fiicei noastre. Chiar dacă nu ne mai văzusem de atunci și aveam toate motivele să o țin la distanță de Julieta, nu eram genul de bărbat care să-i răpească titulatura de mamă sau să mă prefac față de copilă că n-ar avea una. Spre fericirea mea, în acești ani nu avusesem de multe ori prilejul să fie adusă în discuție.

— Am zis eu altceva? Doar că nu are legătură cu ce-ți trece ție prin cap, Silvia. Lidia are viața ei. Mie și Julietei ne este foarte bine așa cum suntem. Atât tu, cât și doamna Matilda, vă înșelați când spuneți că fetița tânjește după o

figură maternă, că eu am tendința de a pedepsi alte femei pentru că am fost încornorat și părăsit.

Am bătut cu pumnul în masă și m-am ridicat în picioare. Mi-am văzut sora tresărind. Se speriasse.

— M-am săturat să fiu arătat cu degetul pentru ceva ce nu am făcut, am completat eu. Cred că o să sar peste cină.

Silvia abia a înghițit în sec, apoi a dat să mă înfrunte.

— Dar...

— Măine nu te mai prezenta, te rog, Silvia. O să mă descurc fără tine.

— Totuși, o să vin pentru nepoata mea.

Nu-mi aminteam când o văzusem ultima dată atât de serioasă. În mod obișnuit, pe buze avea un zâmbet gingaș și un glas presărat cu veselie. Reușisem să i le răpesc, cu prețul vinovăției.

I-am întors spatele. Am preferat să nu ne mai aruncăm cuvinte spuse pe tonuri grele, ci să mă închid în birou și să desfac o sticlă cu vin roșu. De acolo, din întuneric, am urmărit-o cum a urcat într-un taxi și a plecat.

— Îmi pare rău! am șoptit.

Cu paharul în mână, m-am apropiat de birou, apoi m-am așezat pe scaunul din piele neagră. Am deschis sertarul în care aruncasem bucata de carton primită de la doamna Matilda. Am căutat cu mâna, însă mi-a luat câteva secunde să o simt.

Era în zadar să aprind luminile din încăpere și să formeze numărul de telefon. Era o oră târzie, nepotrivită să sun o persoană pe care nu o cunosc. Și nu doar atât. Nu eram sigur că vreau să apelez la ajutorul ei. Îmi dădea târcoale acel sentiment că trebuia să mă feresc de această femeie... Aida Serdenciuc.

După ce am terminat de băut, am urcat la etaj. Ca în fiecare noapte, am verificat-o pe Julieta, am învelit-o, apoi am făcut un duș rapid și am adormit rostind numele Aida în gând.

*
* *

— Într-o oră și jumătate o să fiu acolo. Da, ne vedem în sală. Nu o să înceapă procesul mai devreme, vă asigur.

Mă trezise apelul clienței mele. Soțul o înșela de mai bine de un an, iar când ea a aflat în sfârșit, el a decis că e timpul să se elibereze din strânsoarea căsniciei. Desigur, soția s-a opus vehement divorțului pe cale amiabilă, apoi l-a amenințat că îi va lua nu doar copiii, ci și toate bunurile pe care le deține. Cazurile precum acestea nu erau deloc rare, dar am învățat că nu trebuie să te pui cu o femeie rănită.

— O să vedem ce putem face.

Îmi reamintea că voia până la ultimul ban. Îi explicasem de fiecare dată că este imposibil.

— Sigur.

Mi-am aruncat privirea către ușă. Se deschidea ușor. Julieta a apărut în prag, cu părul blond ciufulit, îmbrăcată în pijamale.

— Vorbim mai târziu, doamnă. Am ceva de rezolvat urgent.

Și după alte câteva zeci de secunde am reușit să-i închid telefonul. Am respirat ușurat. Indiscutabil, femeile vorbesc mai mult decât bărbații.

— Bună dimineața! am salutat-o eu.

Nu așteptam un răspuns din partea copilei, deși mi-l doream din străfundul inimii. În schimb, mi-a zâmbit.

— Vrei să mănânci?

Cu mâinile ei mici încă pe clanța ușii, Julieta a aprobat din cap.

— Bine. Coboară la parter. Mă îmbrac repede și cobor în două minute.

Când am fost gata, am fugit spre bucătărie. Julieta stătea pe un scaun de pe laterala mesei din mijlocul încăperii.

— Nu sunt cel mai bun bucătar, i-am mărturisit.

Mi s-a părut că a dat să-și muște buzele ca să nu zâmbească.

— Totuși, cred că mă descurc să pregătesc niște lapte cald cu cereale. Asta dacă avem cele necesare în casă, desigur.

Și pe când terminam de vorbit, soneria interfonului s-a auzit. Nu așteptam pe nimeni atât de devreme.

— Merg să văd cine este, i-am zis fetiței. Mă întorc într-o clipă.

Am grăbit pasul spre ușa de la intrare, unde se afla montat interfonul, și am dat să răspund.

— Eu sunt.

Silvia mi-o luase înainte de a scoate vreun sunet. Eram surprins că se întorsese atât de devreme. Continuând să tac, am lăsat-o să intre în curte și i-am deschis ușa. Nu am rămas să o întâmpin, ci m-am înapoiat în bucătărie.

— Mătușa ta este aici.

Privirea Julietei a început să strălucească.

— Mă bucur că ești fericită, scumpo. Cu puțin noroc și astăzi o să petreceți timpul împreună. Doamna Matilda a demisionat și se pare că va dura ceva timp până o să-i găsim înlocuitoare.

— Despre mine vorbeați? a întrebat Silvia, zâmbindu-ne.

— Nu neapărat. Dă-mi voie să te ajut.

M-am apropiat să-i iau pungile din hârtie pe care le ținea la piept.

— Mă descurc și fără ajutorul unui bărbat, chiar dacă este cel mai nesuferit frate din țară.

Am ridicat din sprâncene.

— Mărturisesc că mă simt flatat.

— N-ar trebui.

Silvia a pus cumpărăturile pe blatul de marmură al mobilei.

— Mă mulțumesc cu faptul că există alții mai nesuferiți decât mine pe întregul glob. În consecință, mereu trebuie văzută partea plină a paharului. Ține de fiecare dacă dorește asta sau nu.

Silvia și-a dat ochii peste cap. Apoi s-a apropiat de Julieta și a sărutat-o pe creștet.

— Bună dimineața, Jull! Tatăl tău este în fiecare zi mai dezgustător decât o omletă din ouă de dinozaur sau astăzi este o excepție?

Fetița a izbucnit în râs, ca apoi să-și acopere gura cu palmele.

— Să știi că te-am auzit.

Silvia s-a întors cu fața către mine și a ridicat din umeri, apoi m-a întrebat:

— Și ce-i cu asta?

După cum îi stătea în fire, nu m-a lăsat să-i răspund. A făcut o scurtă pauză, ca apoi să continue:

— Eu am auzit ceva chiar mai interesant. M-am întâlnit în magazin cu o persoană care te cunoaște și întâmplător m-a recunoscut pe când mă aflam în dreptul raftului cu brânzeturi.

Pentru câteva clipe am crezut că am căzut în gol.
Gândul mi-a zburat către Lidia.

— Cumva...

— Da, doamna Matilda, a răspuns imediat.

Plămâniile mele au început să respire din nou aer.

— M-a întrebat de Julieta.

A început să scoată cumpărăturile și să le pună la locul lor. Părea să cunoască bucătăria mult mai bine decât mine.

— Și de mine?

— Bineînțeles... că nu. Nu știu de ce, dar nu mi-a lăsat vreo secundă impresia că îți duce dorul. Probabil pentru că ești genul de șef pe care nimeni nu și-l dorește.

Maxilarul mi s-a încleștat, buzele mi s-au creionat într-o linie subțire.

— Dar cine știe, a insistat Silvia. Poate că o să ai mai mult noroc cu Aida.

Nu-mi venea să cred că doamna Matilda îi spusese despre acea femeie.

— Da, da, am aflat, în caz că asta ești curios. Acum, întrebarea este dacă ai și contactat-o.

— Eu...

— Lasă-mă să ghicesc, Daniel. Ai sunat-o, i-ai menționat că este candidata perfectă pentru postul de sclavă și te-a refuzat.

Am decis să-mi dreg glasul și să îmi duc vorbele până la capăt.

— Dacă m-ai lăsa să-ți vorbesc, nu ți-ai mai da greșit cu părerea. Nu am contactat-o. Nici nu știu cine este.

Silvia s-a oprit pentru o clipă din ce făcea, doar ca să mă privească.

— Și crezi că dacă o culegeai în urma anunțurilor tale, știai cine și ce fel de persoană este?

— Nu, dar...

— ...dar ca de obicei ești încăpățânat și vrei să faci totul contra destinului.

Destin? m-am întrebat în gând. Ce naiba legătură are destinul cu alegerea unei bone?

— Asta nu este deloc adevărat.

Silvia a ridicat din umeri.

— Scumpo, ce ai zice de o omletă cu șuncă? a întrebat-o ea pe Julieta.

Bucuroasă, fetița a aprobat dând de câteva ori din cap. Imediat, Silvia s-a apucat să scoată ingredientele pentru omletă și să o pregătească.

— Revenind la tine, Daniel. Când o suni?

— Nu știu. Cred că niciodată.

— Sunt de părere că tu pierzi. Măcar ai vorbit cu doamna Matilda despre această Aida înainte de a decide să nu o angajezi?

— Absolut deloc. Orice ar fi zis nu m-ar fi putut convinge să iau o altă decizie.

— Eu zic să te mai gândești, Daniel. Poate că nu îți dai seama, dar chiar ai nevoie de cineva care să te ajute cu Jul. Pentru mâine a intervenit ceva și nu o să pot să mai vin. Oare o să îți faci timp să o iei de la grădiniță?

Am înghițit în sec. Îmi era ușor să o duc acolo, însă deseori uitam că trebuia să o și iau.

— Bănuiam eu, și-a răspuns Silvia singură.

A oftat ea cât pentru amândoi.

Între timp, omleta a fost gata. S-a grăbit să i-o servească Julietei.

— Să mănânci tot, Jul. Apoi o să te ajut să te pregătești pentru grădiniță. Până atunci, o să-i fac și morocănosului de alături o omletă.

— Sper că nu din ouă de dinozaur, am mormăit eu, aflat la câțiva pași distanță de ele.

Din nou, zâmbetul fetei s-a lăsat văzut în toată splendoarea lui, pe când se chinuia să ia prima îmbucătură.

— Dacă tot nu ai ce face, te rog să scoți brânza din frigider. Cât despre dădacă, lasă că o să mă ocup eu să-ți găsesc pe cineva înainte de venirea serii.

Am izbucnit în râs.

— Era cât pe ce să te cred, Silvia.

— N-ai decât să râzi cât vrei, domnule avocat. O să vezi că mă descurc mult mai bine decât tine când vine vorba de recrutat oameni pentru diverse slujbe.

În adâncul sufletului, speram că glumea.

CAPITOLUL 3

Seara trecută am petrecut-o în liniște cu Julieta și Silvia. Spre surprinderea amândurora, eu și sora mea nu am avut să ne adresăm nici măcar un cuvânt cu iz de dispută. Poate că ar fi trebuit să-mi dea de gândit, să realizez că ceva punea la cale. Am descoperit abia în zori, căci dimineața a început cum nu mă așteptam.

Nu m-a trezit alarma telefonului, ci interfonul. Buimac de somn, am coborât și am deschis, convins fiind că era Silvia. Ca și data trecută, nu am așteptat-o, ci am mers în bucătărie să pregătesc cafea pentru amândoi. Și pe când puneam apă în cafetieră, în spatele meu a apărut o tânără. M-am întors subit și am analizat-o încrâncenat.

Uitasem... uitasem că astăzi Silvia avea altceva programat decât să vină la noi.

— Bună dimineața, domnule Revega!

Mi-am mijit și mai mult ochii.

— Cine ești și ce cauți aici?

— Sunt Aida Serdenciuc. Sora dumneavoastră m-a contact...

— La naiba! am zis răspicat.

Aida... Acea Aida.

— Mă scuzați, dar...

Am ridicat mâna și am oprit-o din vorbit pe tânăra de înălțime medie, talie subțire, cu părul brunet strâns într-un coc și niște ochelari mari cu rame rotunde, negre. Abia dacă puteam să-i observ ochii căprui și umezi.

— Eu nu am autorizat-o pe sora mea să te angajeze. N-are decât să facă ce o taie capul, însă nu ea te plătește, domnișoară Serdenciuc.

Privirea mi-a căzut pe gâtul ei subțire, alb ca laptele. A înghițit în sec.

— Silvia... adică domnișoara Silvia mi-a spus că aveți nevoie de cineva care să ocupe urgent postul de dădacă, iar eu mă aflu în căutarea disperată a unui loc de muncă.

— Sora mea obișnuiește să vorbească mult, domnișoară Serdenciuc. Aici contează ce am eu de spus.

Tânăra și-a umezit buzele înainte de a și le mușca.

— Să înțeleg că nu o să mă angajați?

— Ați punctat foarte bine. Consider că nu sunteți potrivită pentru a avea grijă de fiica mea.

— Am experiență, în caz că vă întrebați.

Am pufnit în râs.

— Domnișoară Serdenciuc...

Apoi am făcut o scurtă pauză, căci nu mi-am găsit cuvintele. Am respirat profund înainte de a continua conversația. Între timp, cafeaua a fost gata.

— Nu am nimic personal cu dumneata. *Oare?* m-am întrebat în gând. Ce experiență? Nu pari să ai mai mult de douăzeci de ani.

— Am douăzeci și trei. În ultimii patru ani am lucrat pentru o familie cu doi copii.

Eram surprins că avea mai mult decât am estimat.

— Și ai fost concediată, nu-i așa?

Ea a clătinat din cap.

— Nu. S-au mutat din țară și nu i-am putut urma.

Cu indiferență am ridicat din umeri. I-am întors spatele doar cât să-mi torn cafea într-o cană.

— Dorești? am îndrăznit să o întreb, deși nu-mi stătea în fire să invit o străină la o cafea.

— Nu, mulțumesc.

Am respirat ușurat.

— Ce vârstă ai spus că ai? Douăzeci și trei?

— Da.

A încuviințat și printr-o aplecare a capului.

— Mi se pare că este perioada la care ar trebui să pui bazele unei cariere, nu să te mulțumești cu a avea grijă de copiii altora.

— Asta și fac, domnule Revega. Strâng bani ca să-mi termin studiile. Nu toți ne naștem sub stele nu doar luminoase, ci și norocoase. Întâmplarea face că steaua mea a fost mai puțin norocoasă. Să zicem că am tras biletul necâștigător.

— Măi să fie! am exclamat, ducând cana cu cafea fierbinte spre gură.

După ce am băut cu grijă, am întrebat-o:

— Și ce ai vrea să studiezi?

— Pedagogia.

— Îți doresc mult succes, domnișoară Serdenciuc. Sunt convins că dacă insiști și muncești din greu, o să ajungi acolo unde îți dorești. Din păcate, eu nu te pot ajuta.

Pentru câteva clipe, tânăra a privit în jos. Era dezamăgită. Nu din vina mea, ci a Silviei. N-ar fi trebuit să se amestece.

— Înțeleg, domnule Revega.

Aida și-a îndreptat spatele, apoi a afișat o expresie a feței ca și când s-ar fi resemnat.

— O să mă retrag cu permisiunea dumneavoastră.

— Te rog, m-am grăbit să-i spun.

Aida a ridicat un colț al buzelor de un roz deschis.

— Din păcate, o să plec fără a putea spune că mă bucur că v-am cunoscut. Sper să nu ne mai întâlnim vreodată, domnule Daniel Revega.

De îndată mi-a întors spatele și a plecat. După ce am auzit ușa cum s-a închis în urma ei, mi-am dat seama că mă lăsase cu gura deschisă. Trebuia să aibă curaj să se comporte astfel cu mine. Reacția Aidei nu mi-a dat pace pe toată durata dimineții, nici când i-am pregătit micul dejun Julietei, nici când am dus-o la grădiniță, în trafic, la birou sau în sala de judecată. M-am gândit în permanență la ea, însă m-am felicitat că n-am cedat în fața aroganței de care a dat dovadă. Asta până când am primit mesajul Silviei:

„Sper că nu ai uitat de Julieta.

Te rog să iei în calcul că îmi este imposibil să ajung.

Nu mă aflu nici măcar în apropierea orașului.

Aveți grijă de voi!

Silvia,”

Am verificat repede cât era ceasul.

— Cincisprezece și jumătate, am rostit nervos.

Nici eu nu aveam cum să ajung. Urma o întâlnire peste jumătate de oră. Cu pași rapizi am ieșit din birou, apoi am căutat-o pe Ilinca, secretara mea. Am respirat ușurat de îndată ce am văzut-o. Mă așteptam să fi plecat deja.

— Ilinca... niciodată nu m-am bucurat mai tare să te văd.

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat.

Nu părea să fie în apele ei.

— Da. Am nevoie de tine să mă ajuți.

Femeia s-a crispat.

— Este urgent? m-a întrebat stresată.

— Da. De ce?

— Pentru că tocmai m-a sunat tatăl meu. Mama a fost dusă de urgență la spital.

— Și vrei să pleci? am întrebat-o.

— Bineînțeles. În plus, oricum mi s-a terminat programul. Și orice ați vrea să fac acum, trebuie să o lăsăm pe mâine.

Ilinca și-a luat din zbor haina groasă și geanta. Era grăbită să plece. Avea și un motiv întemeiat, dar cu mine cum rămânea?

— La dracu! am strigat după ce m-am văzut singur.

M-am înapoiat în birou, am luat telefonul și am tastat:

„Nu am numărul Aidei...”

Apoi am șters și am rescris:

*„...domnișoarei Serdenciuc.
Te rog să o contactezi și să-i ceri să o ia pe Julieta.
Să aibă grijă de ea până ajung acasă.
O să mai dureze câteva ore.”*

Nu puteam să fac nimic mai mult decât atât. De la birou chiar nu era posibil să plec în următoarele patru ore.

*
* *

Am numărat minutele până am ajuns acasă.

Simțeam că mă mânca pe dinăuntru starea de stres. Și n-am scăpat de ea nici când am dat ochii cu domnișoara Aida Serdenciuc.

— Unde este Julieta? am întrebat-o pe un ton ridicat.

Vedeam în această ființă tânără, nevinovată, străină, un dușman. Nici mie nu-mi puteam explica de ce țineam morțiș să o alung din viața mea, să nu o accept nici în preajma fetiței.

— Bună seara! m-a salutat cu îndrăzneală. Julieta a adormit. Puteți verifica dacă nu aveți încredere în mine.

— Asta o să fac chiar acum, domnișoară. După aceea vreau să vorbim. Cred că avem câte ceva de spus.

— Sunt de aceeași părere, domnule.

Julieta dormea în patul ei roz cu alb. De această dată era pe jumătate învelită. M-am apropiat cât să o acopăr și să o sărut pe frunte. Încă dormind, mi-a zâmbit. Probabil că mă simțise, acolo, undeva în visele ei.

Aida rămăsese la parter. Mă aștepta în bucătărie, lucrând de zor. Mi-am dres glasul pentru a-i atrage atenția. Doar m-a privit peste umăr, ca mai apoi să-și continue treaba.

— Ce pregătești acolo?

— Spăl câteva fructe, apoi fac aluatul pentru clătite. Doamna Matilda mi-a spus că Julieta adoră să mănânce clătite și cereale la micul dejun. Îmi va fi mai ușor să am aluatul deja gata.

A făcut o scurtă pauză.

— Sau ce, nu o să mă angajați?

Mi-am luat răgaz să mă gândesc la Julieta, la cât de ocupat sunt eu și la faptul că până la urmă, domnișoara Aida poate nu era atât de rea pentru această slujbă.

— O să-ți dau o șansă, însă te avertizez că nu o să-ți îngădui nici cea mai mică greșeală. Nu o să ezit să te concediez atunci când o să am prilejul.

Aida a lăsat totul baltă și s-a întors cu fața către mine. A zâmbit larg.

— Vorbiți serios?

— Da.

— Atunci, vă promit că nu o să aveți motive să vă plângeți de munca mea.

— Nu-mi promite, i-am zis. Arată-mi și este suficient pentru mine.

— Îmi va fi ușor să fac asta. Julieta este un copil bine educat. Doamna Matilda a făcut o treabă excelentă.

— Asta crezi acum. Pe cât este de educată, pe atât este de specială. Julieta nu vorbește, nu are încredere în oricine, iar dacă nu are încredere, atunci nu se deranjează să-ți facă pe plac, ci dimpotrivă. Aș spune că devine răzvrătită.

Aida și-a încrucișat brațele la piept.

— Nu am apucat să o studiez în detaliu, dar sunt de părere că are anumite frici sau poate că și-a pierdut încrederea în ea și în dumneavoastră. Cred că dacă îi arătăm puțină dragoste, Julieta va începe să ne vorbească.

— Domnișoară Serdenciuc, te-am angajat să ai grijă de fiica mea, nu să faci pe psihologul sau psihiatrul și să încerci să o vindeci. Nu este un copil bolnav.

Tânăra s-a făcut albă ca zăpada la față.

— Eu... eu...

Se bâlbâia.

— Orice ai avea de spus, nu mă interesează, i-am zis. Slujba ta este să ai grijă de Julieta. Dacă nu faci față, atunci ești liberă să pleci oricând dorești.

— Pot s-o fac, domnule Revega.

Glasul îi era timorat.

— Bine. O să văd cum te descurci zilele viitoare, iar dacă totul merge bine și ai nevoie de bani, o să-ți fac prima plată.

— Nu este nevoie să mă plățiți atât de repede. Mai am câteva economii.

Am ridicat din umeri înainte de a-i spune:

— Cum vrei. Și încă ceva. Nu știu dacă Silvia ți-a pomenit ceva de salariu.

— Da, a șoptit ea.

— Bun. Află că nu mai sunt dispus să-l ofer. Pentru început va fi doar unul puțin peste cel mediu. Este în regulă?

Din nu știu ce motiv, încă așteptam să mă refuze. Poate că așa nu m-aș fi simțit vinovat că nu am angajat-o.

— Sunt de acord, a răspuns contrar așteptărilor mele.

La naiba! De fata asta nu puteam scăpa indiferent de ceea ce aș fi zis sau făcut.